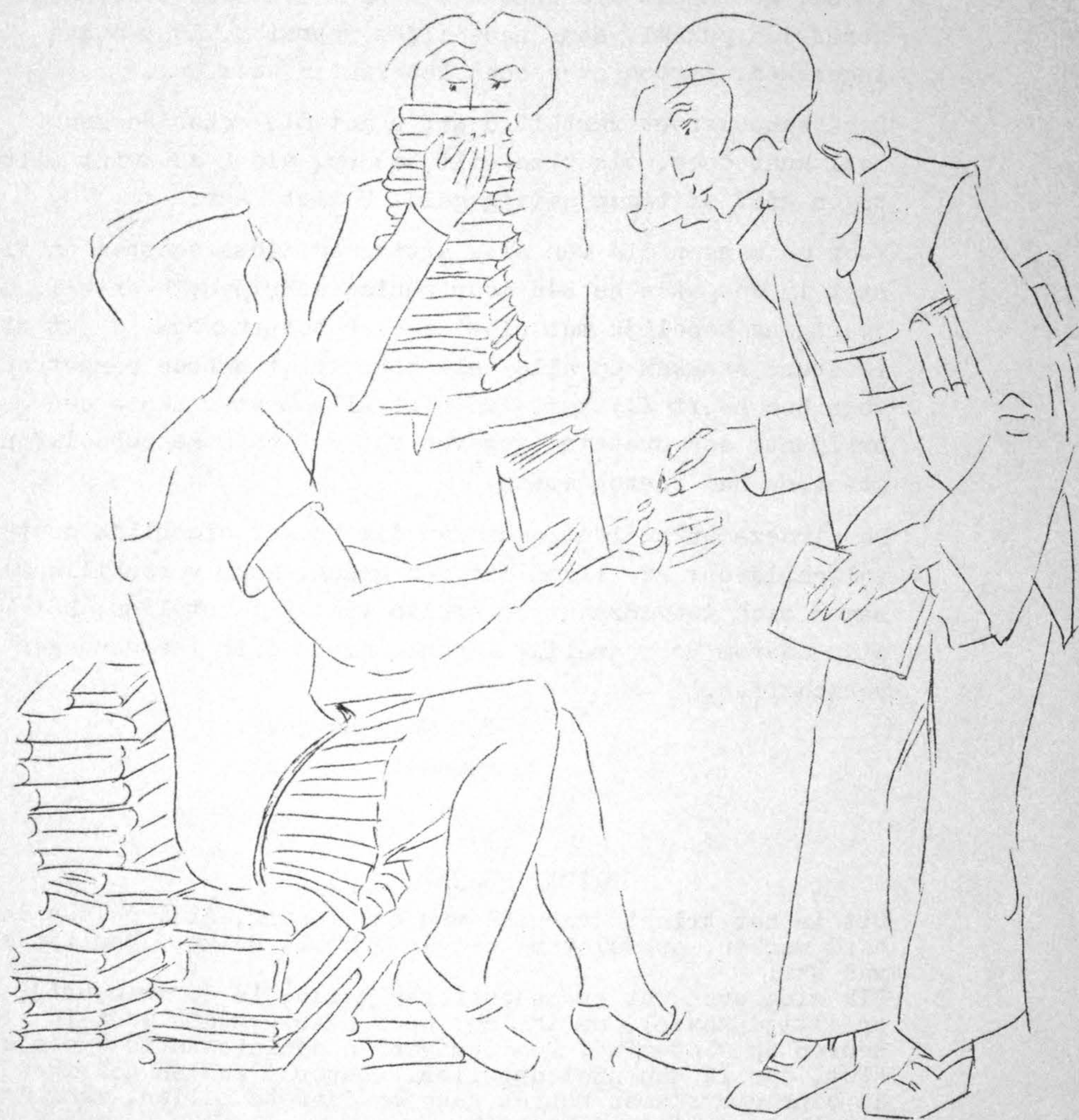

SWEETS

BOOKENNUMMER

SW. NO. 5. 1971-1972

T E N G E L E I D E

Het laatste nummer van dit schooljaar handelt hoofdzakelijk over boeken; over verzamelingen in stevig karton of linnen ingenaaide genummerde pagina's, - vaak ter hand genomen, als gold het spannende brokken leesvoer - en in werkelijkheid met bloed, zweet en tranen gehanteerd, als leer-, lees- en in het ontroerendste geval, als bedboek geliefkoosd, geminacht als inhoud van zo'n achterop te binden gerafelde pukkel, soms nauwelijks gebruikt, laat staan ingekeken, kortom over schoolboeken, u weet wel.

Deze schoolkrant vertelt u wat u met die schoolboeken zoal kunt doen, als u ze wilt houden, als u ze kwijt wilt tegen grof of tegen weinig geld. U ziet maar.

Voor de mensen die van alle artikelen niets snappen en die niet in de gaten hebben waar menige schrijver heen wil, die overigens hopelijk met plezier zich hebben vermeid met alle leesbare stukken en alle onleesbare niet hebben aangetroffen; voor hen heeft K.Veken - en niet alleen voor hen - een briljante samenvatting gegeven van wat in deze schoolkrant staat en had moeten staan.

De eindexamenkandidaten hadden dit nummer eigenlijk moeten volschrijven: ze wilden dit ook graag, maar verschillende zagen zich genoodzaakt de studie voorop te stellen; het zijn daarom voornamelijk leraren die u enig leesgenoegen verschaffen.

Tot volgend jaar.

Redactie

TRiest VERHAAL

Dit is het trieste verhaal van een leraar, die, na een dag hard werken, opgesloten werd in school. De heer Moulijn steekt van wal:

"Ik ging even wat examenpapieren halen, in de examentijd heb je er altijd zoveel, en ik loop weer naar beneden waar ik alle deuren op slot vind. De deur van de administratie was ook op slot, dus ik kon niet opbellen. Achteraf gezien had ik wel naar de conrectorskamer kunnen gaan om daar te bellen, maar daar heb ik toen niet aan gedacht.

Ik ben toen naar 2A gewandeld en ben door het raam op het platje geklommen en daar ben ik hard gaan roepen: hallo is daar iemand. De zoon van Wester heeft toen zijn vader gewaarschuwd en deze is nog naar school toegekomen met de sleutels, maar toen was de vogel al gevlogen."

Saskia Hulsman

Illustraties: Anneriek Onstenk.

Voorblad naar ontwerp van H. de Vries.

===== A F S C H E I D =====

Graag wil ik in het laatste nummer van het Schoolblad namens de Schoolleiding, de heren Liefthing en Cramer, die, zoals bekend, resp. wegens benoeming als conrector, en wegens pensionering, onze school verlaten, heel hartelijk danken.

De heer Cramer wensen wij toe dat hij lang van zijn pensioen mag genieten in de grootst mogelijke gezondheid. Wij zullen hem graag op school in de pauze blijven ontmoeten.

De heer Liefthing zal energiek, als hij is, zich in zetten als conrector in Uithoorn. Vooral hem willen wij ook danken voor alle -

"buitenschoolse werk" - en dat is nogal wat!: De actie: "Een dag werken", het twintig jarig jubileum, het Schoolparlement, om slechts enkele van de laatste activiteiten te noemen. Wij wensen hem graag met zijn gezin een bijzonder goede tijd toe.

De docenten zullen binnenkort op een avond van beide docenten in het bijzonder afscheid nemen. Dan zullen velen vele herinneringen kunnen ophalen uit de "goeie ouwe tijd".

Graag willen wij ook de andere docenten die ons gaan verlaten, n.l. Mevrouw Appelman-Van Diepen, Mejuffrouw Gé lens, de heren Kaldenbach en Van Riel, hartelijk danken voor hun lessen, hun goede zorgen, hun collegialiteit, met de beste wensen voor de toekomst!

Rector

AKTIE "E E N D A G W E R K E N"

=====

Ook dit jaar willen we weer proberen met elkaar geld bijeen te brengen om het werk van enkelen in de ontwikkelingslanden een beetje te steunen.

Alle klassen zullen weer benaderd worden met de oproep om mee te doen en met de vraag: waarvoor kan het geld het best besteed worden?

Onze hulp is nog net zo nodig als in de voorgaande jaren. Laten we ons daarom net zo inzetten als in het "verleden".

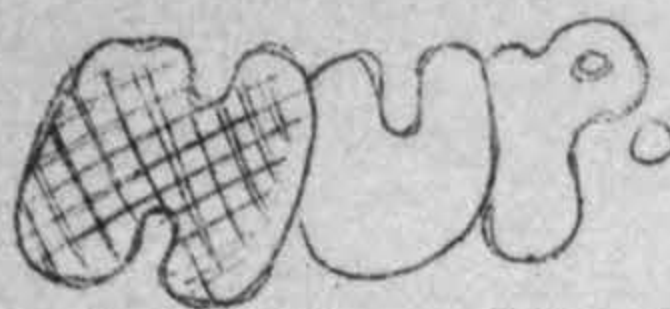
SPORTBERICHTEN:

Tafeltennis. De schoolkampioenschappen tafeltennis resulteerde in de finale: VOORN - SUIKER.

De laatste won en gaf als commentaar: "Normaal toch!"

Volleyball. De junioren - het jongensteam SGW - werd kampioen Volleyen!

"Natuurlijk, niet waar",
aldus commentator-coach R.Venema.

De kopijbus bleek onderstaande uitdaging te bevatten.
VI gym. wilde ver voor hun examens de leraren het vuur na aan de schenen leggen; maar ja, de redaktie geeft pas nu een krant uit, en nu pas werd er een blik geworpen in de kopijkoker. Helaas. Toch willen wij u dit niet onthouden:
"Om een goede traditie voort te zetten, daagt VI gym de leraren uit voor een voetbalwedstrijd. Als streefdatum wilden wij aanhouden: woensdag 10 mei; ijs, weder en studie dienende.

Aangezien het nieuwe Werenfridiaanse sportveld nog niet in gereedheid is voor een dergelijke match, zullen wij moeten uitzien naar een ander veld. Wij denken hierbij bijvoorbeeld aan het terrein van Always Forward.

In de hoop dat deze uitdaging aanvaard wordt, verblijven wij in afwachting van uw antwoord.

P.S. Opstelling wordt later bekend gemaakt.

Bij de redaktie kwam het volgende binnen:

Betreft: verzoek om boekenbeurs.

Geachte schoolleiding,

Boeken zijn voor de scholier een onmisbaar bezit. De aanschaf vraagt overdenking en geld. Niet de gemakkelijkste, maar de goedkoopste weg is de enig juiste.

We kunnen al het werk wel laten doen maar dan ondermijnen we de zojuist gelanceerde stelling.

We kunnen ook niet alles zelf doen, want hiertoe zijn wij niet bij machte. Gevolgtrekking: wat kunnen we dan wel?

Het verhandelen van tweedehands boeken moet op school plaatsvinden omdat dit de enige plaats is waar gebruikte boeken nog iets opleveren; elders immers de oud-papier-waarde.

Om bij de handel op school iedere leerling een redelijke kans te geven is een vastgestelde datum nodig - na de uitreiking van de rapporten - ; noodzakelijk is ook een kleine organisatie om alles binnen lijnen te leiden.

"Na uitreiking van de rapporten" is vereist, omdat zeker 10% van de scholieren niet eerder zekerheid heeft omtrent promotie. Een kleine organisatie is nodig, want u heeft beweert dat boekenbeurzen uit de hand liepen. (Ze waren inderdaad nooit georganiseerd, maar nog steeds ben ik er verbaasd over waarom ze nooit uit de hand liepen.)

De organisatie en de voorlichting bij leerlingen (ook bij nieuwe) kan lopen via het schoolparlement.

Geeft u ons eens één keer uw vertrouwen en willic dit verzoek in: een boekenbeurs dus op school, en geregeld door het schoolparlement.

Een leerling, een docent, een rector is nooit te oud om te leren en een school is een plaats waar men zoiets zou kunnen doen.

Appie (SP-lid)

M O P

De landloper liep over het grasveld voor de villa en ging demonstratief gras eten, terwijl de oude eigenares hem zo zag zitten! De oude dame wenke de landloper en zei: "Hebt u zo'n honger dat u gras moet eten?" De landloper blij dat zijn truc zo mooi opging, antwoordde: "Ja, dame." "Nu", zei de dame, "dan moet u niet aan dat pasgemaakte gazon eten. Ga dan maar achter het huis, daar is het gras veel langer."

Interview met conciërge P. Tensen

Vraag: Wilt u eens vertellen over de boekenmarkt?

Antw: Nou, de vraag naar boeken is veel groter dan het aanbod. Zo komt het dat veel mensen nieuwe boeken moeten kopen, en dus (veel) meer moeten betalen. Acht van de negen leerlingen hebben niet het geluk alle boeken tweedehands te krijgen; misschien is het dan wel het beste dat ze zoveel mogelijk de boeken van elkaar overnemen.

Vorig jaar hebben veel leerlingen boeken bij Van Dijk's boekenhuis gekocht. Ikzelf heb vele jaren met Van Dijk samengewerkt. Daaraan heb ik niets dan goede herinneringen overgehouden. Het is namelijk een zeer betrouwbare zaak en het werkt zijn bestellingen vlot af. Als er bijvoorbeeld een paar onbedrukte bladzijden in een boek zijn (wat mijn zoon eens gehad heeft) kun je het boek gewoon terugsturen. Daarvoor krijg je dan zonder verder gezeur een nieuwe teruggestuurd.

Bij Van Dijk kan je ook tweedehands boeken krijgen (dus goedkoper) wat bij een boekhandel als Stumpel niet het geval is. Nogmaals, Van Dijk is een goede en betrouwbare zaak. Ik vind het vreemd dat sommige leerlingen er bezwaar tegen hebben om bij Van Dijk te bestellen. Ze worden er niet benadeeld eerder bevoordeeld. Ik weet bijvoorbeeld dat leerlingen die hun boeken niet bij Van Dijk hadden besteld nog weken na de zomervakantie zonder het goede studiemateriaal zaten, terwijl de anderen, die dat wel gedaan hadden, hun boeken al voor het einde van de vakantie kregen. Nogmaals Van Dijk is zeer betrouwbaar en werkt zijn bestellingen vlot af.

Sommige leerlingen krassen of schrijven met pen (of met potlood, wat nog uit te gummen is) in hun boeken. Zo maken ze hun boeken voor de handel waardeloos.

Vraag: Het schoolparlement heeft een nieuwe methode uitgedacht. Wat vindt u daarvan?

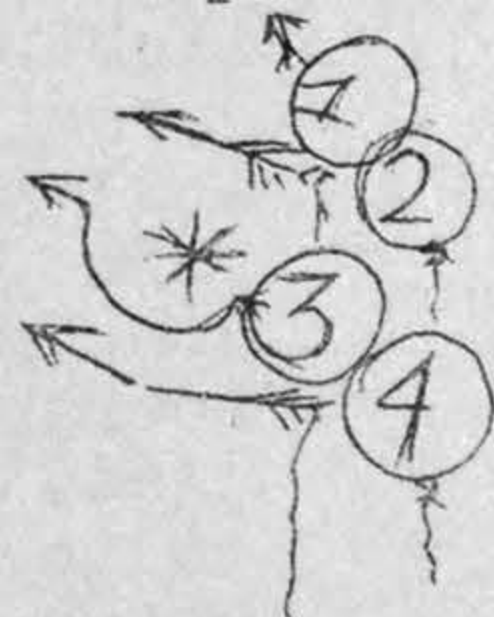
Antw: Nu, ik vind het niet zo'n geweldige methode omdat: er meer nadelen dan voordelen aan verbonden zijn; er een massa werk verzet moet worden.

Vraag: Wat deed u vroeger aan de boekenmarkt?

Antw: Ik moest controleren of alle boeken wel ingeleverd werden en dan verkocht ik ze aan Van Dijk.

Aldus onze conciërge over boekenproblemen.

Anne-Marie van der Knaap
Anja van Dulmen
Laura Rommens
José Huiberts

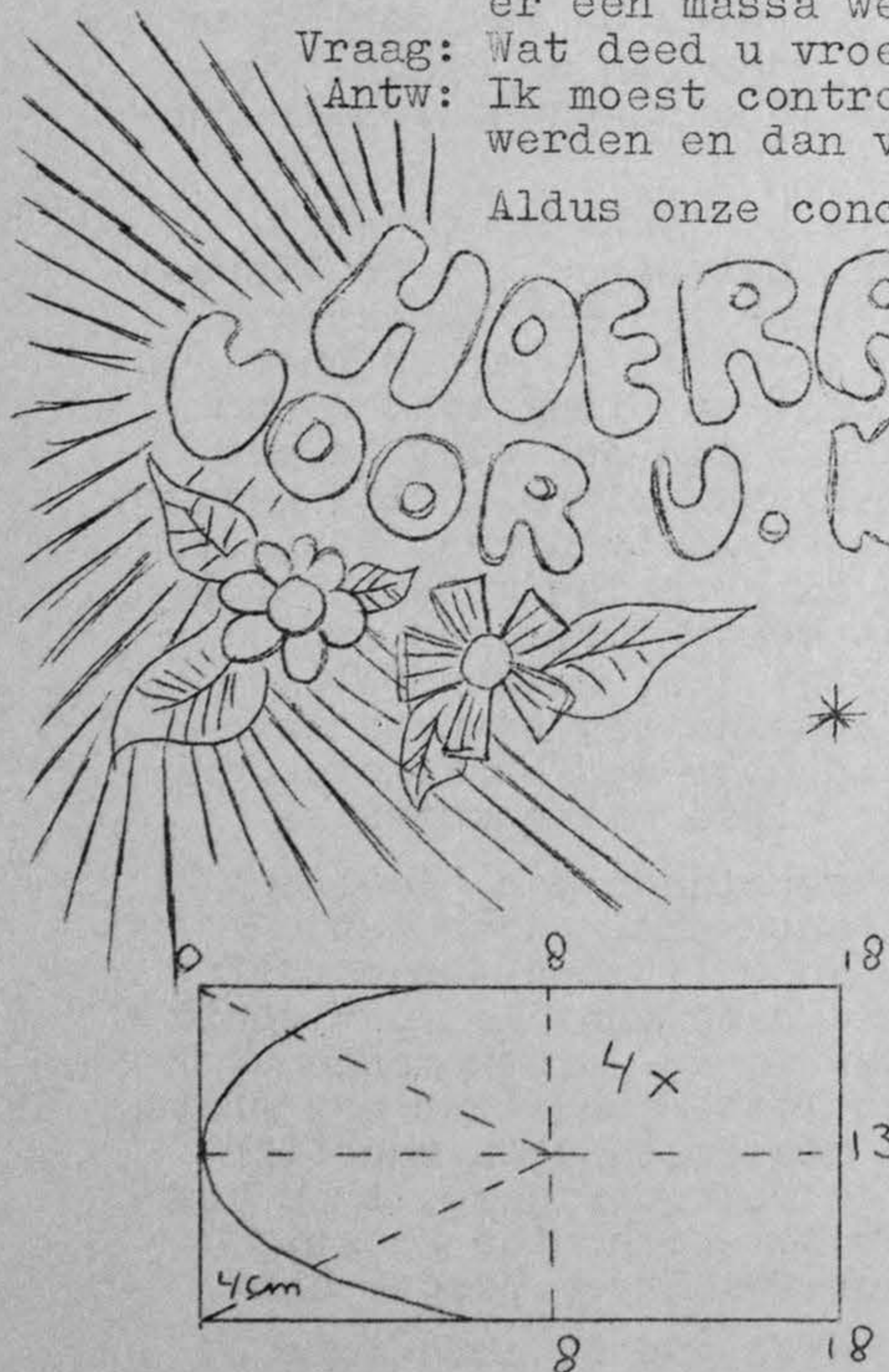
B U I D E L T J E

Patroontje volgens de aangegeven maten natekenen en viermaal naknippen van leer of vilt.

De vier delen met de goede kant naar binnen aan elkaar stikken. Voor de twee lipjes, twee vierkantjes van $2\frac{1}{2}$ bij $2\frac{1}{2}$ cm knippen en deze aan één kant rond afknippen. De lipjes zo tegen de bovenkant van twee tegenoverelkaarliggende delen stikken, dat de ronde kant uitsteekt.

Het werk keren en ongeveer 1 cm onder de bovenrand ponsgaatjes aanbrengen. Tenslotte twee bandjes knippen en deze in tegengestelde richting vanuit het midden van de lipjes door de gaatjes rijgen. De uiteinden van elk bandje samenknopen.

MV

K R O N I E K

Eindelijk was het dan zover. Werenfridus huurde voor drie avonden de schouwburg af en er werd toneel gespeeld. Het was een schoon spektakel over de aartsbisschop van Kantelberg die als een Mgr. Gijzen avant la lettre kerk en volk bestuurde en die zo suggestief speelde dat menigeen na afloop van de preek eenkruis sloeg, sommigen nog met de ijsco in de hand die ze zich zojuist hadden aangeschaft in de mening dat de pauze al begonnen was.

Maar er gebeurde meer. Werenfridus, dat vroeger daar begon waar Hoorn ophield (Ted de Braak) is definitief ontsloten doordat een prachtige vierbaansweg niet alleen werd aangelegd, maar net toen we de hoop hadden opgegeven zelfs voor het verkeer werd opengesteld. Heerlijk, wat vele klassen slechts met matig succes lukte - het onmogelijk maken van de lessen - gebeurde nu met een klap door het lawaai van voorbijdaverend verkeer.

Het sportveld bij de school werd keurig aangelegd, vervolgens met hapgrage machines weer omgeploegd en nu wordt het opnieuw bijgewerkt. De vraag is natuurlijk wanneer er weer omgespit gaat worden.

Op sportgebied werden trouwens meer prestaties verricht. De voetballers veroverden in het traditioneel verregende Paastoernooi enig eremetaal van een slordige legering (u weet, bij regen wordt het toernooi uitgesteld anders verroesten de medailles). De volleybalsters sloegen onder leiding van de heer Venema in Groningen een tweede plaats bij elkaar en verder was er een autorally voor ouderen. Dolle pret, op 10 mei werden tot in de wijde omtrek verdoolde auto's aangetroffen met zenuwachtige inzittenden die radeloos probeerden schijnbaar waardeloze aanwijzingen te interpreteren. Pikante noot bij dit alles was dat uitgerekend de docent aardrijkskunde laatste werd.

De interkom wordt de laatste tijd minder gebruikt en dat is jammer want zo'n toon op de sirene gevolgd door een kraakstem als afsluiting van de les is nooit weg. Overigens werd het apparaat nog wel gebruikt om de leerlingen te laten weten dat de heer Wester 12½ jaar aan de school verbonden was, juist toen deze bezig was in een gezond lenteregentje gras te maaien.

Van de andere grote gebeurtenissen die hun schaduw vooruit werpen noemen we de eindexamens. Eerst het maken, respectievelijk surveilleren (ik weet niet wat erger is) met als enig lichtpunt mevrouw Hoek met de koffie waardoor iedereen naar de wc moest.* Het is me ook wel wat: drie uur lang zitten en worden aangegaapt door horden leerlingen die nog niet zo ver zijn maar die wel nadrukkelijk van hun aanwezigheid blijk geven door met blerende stemmen en gierende knalpotten naar binnen te loeren, hopen iets spektakulairs te zien en dat gebeurt toch niet. Dan als de uitslag bekend wordt gemaakt blijken er onder de toeschouwers onguere elementen te zijn die, belangstelling veinzend voor het wel en wee van de kandidaten, zich moeizaam voortbewegen achter grote sigaren, die door een menslievende overheid ter beschikking staan van de eindexamencommissie.

De tweede grote gebeurtenis is het verschijnen van "Taal der Liefde", een bijzonder smerig boekje dat echter door het merendeel van de docenten Nederlands voor litteratuur wordt aangezien. Als ook maar een tiende gedeelte van die viezigheid in de schoolkrant had gestaan was deze in de eerstkomende decennia wel verboden. Maar nu is het litteratuur met een grote L en dan mag het. Ter vermijding van misverstand: natuurlijk leest iedereen het boek in één ruk met rode oortjes uit en het is tenslotte litteratuur dus je hoeft het boek niet haastig weg te moffelen als er eens iemand onverwacht op bezoek komt.

En nu: tot na de vakantie taal noch teken van de chroniqueur.

* Bedoeld is het suggestieve geluid van het ^{HH} koffie inschenken in grote stilte - niet de koffie zelf. Red.

Bibliofilie.....of de taal der liefde voor het boek.

Ja, daar sta je dan! Lekker buiten in de zon temidden van de trappist(inn)en van de redactie. Je hoort wat over verkopen van leerboeken en zo....! Je reageert, verontrust, verontwaardigd bijna. Onmiddellijk wordt je geklassificeerd: bibliofiell! Eigenlijk een wat afgedane sektarische groep, welke voornamelijk gekenmerkt wordt door ruige grijze manen i.p.v. de ordentelijke hedendaagse langharigheid; een elitair montuur i.p.v. een uilebril en een immer grijs-stoffig kostuum. Kortom, bibliofielen worden geacht uit de tijd te zijn. Wie immers bewaart boeken omdat hij van boeken houdt? Ja, wie in deze tijd houdt nog van boeken? Is een boek niet een stuk gereedschap zoals ook een lineaal of een "spijkerboor" stukken gereedschap zijn? En is het ook niet zo dat je een stuk overbodig geworden gereedschap van de hand doet? Dan levert het tenminste nog wat op!

Hoe kun je?!

Een boek is heilig!

Boeken zijn de laatste heiligen in onze maatschappij sinds zelfs Sinterklaas en Sint-Juttemis zijn afgeschaft.

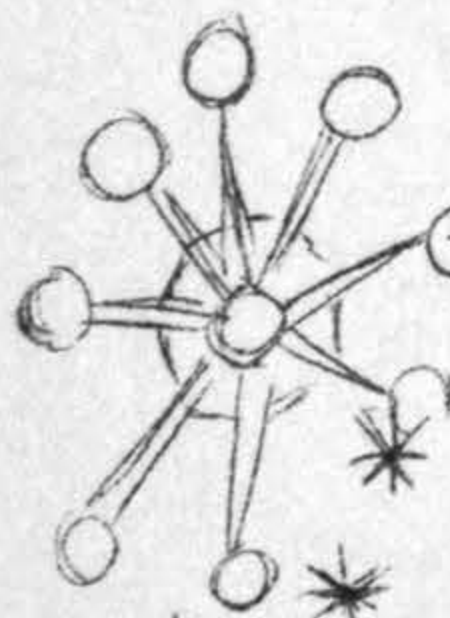
Boeken zijn als moeders (die ook heilig zijn!), immers ze geven leven! Je gooit je moeder toch ook niet weg, als je haar denkt niet meer nodig te hebben (alleen kinderen...met het badwater!).

Hoe kan men zo lichtvaardig praten over het verkopen van boeken, in het bijzonder leerboeken, na afloop van een studieperiode? Wat dat boek je heeft gegeven aan rijkdom of aan genoeg, of misschien ook aan verdriet en zorg is onvervangbaar en de bron van deze verrijking of deze vreugde dien je met eerbied te behandelen, te koesteren en te bewaren. Misschien kijk je er nooit meer in, maar als de stille getuigen van de wording van je persoonlijkheid behoren ze tot je dierbaarste bezit.

Er is maar één reden om een goed boek - en dat is een leerboek! - uit handen te geven: een ander helpen! Maar dan na gebruik ook meteen weer terugvragen! Niet laten slingeren!

Geldt dit nu voor ieder boek? Nee, natuurlijk niet. Er zijn goede boeken en slechte boeken. Slechte boeken mag je gerust verkopen aan de gek die er wat voor wil geven. Goede boeken echter hou je...daar hou je van! Je zet ze in je boekenkast; zo nu en dan kijk je naar ze, hou je ze even vast, blader je ze even door en je prijst ze tegenover anderen. Goede boeken zijn je vrienden, vrienden zonder wie je niet zou zijn, wie je nu bent.

Je vrienden verkopen?
Nooit niet!

C. Entius

ZON MET
VEEL BOEKEN!

D I E F S T A L

Woensdagochtend kwart over tien brak een van onze dierbare stukken uit ons lokaal, onze stok*.

Hutje bij mutje gelegd en een nieuwe stok gekocht.

Vrijdagochtend op school aangekomen zagen wij tot ons groot verdriet dat de dure stok vernield was, snik, snik, snik. Het prachtige handvat was er afgestolen. Zou de schuldige zich willen melden en tevens de stok vergoeden?

Hij zal niet vervolgd worden.

NEE!

* Stok is een voorwerp waarmee men de hooggeplaatste ramen kan openen.

WIE

WIE

HEEFT

'EM?

DE BOEKENBEURS IN DE GRIJZE OUDHEID

Schets van een fraude

Met heimwee denken we terug aan de tradities van weleer. Aan het schone verleden met de rijke romantiek van onze vroegere boekenbeurs.

Weliswaar werd deze romantiek enigermate overschaduwd door de vele vormen van woeker, hebzucht en bedrog die het verschijnsel boekenbeurs onvermijdelijk schenen aan te kleven, uiteindelijk was er toch altijd de triomf van de gewiekste examinandus die een schlemielig eersteklassertje, al of niet in gezelschap van radeloos rondblickende ouders, dan toch maar even een serie "oude drukken" in de voorheen nog onbedorven maag had gesplitst, zich niet bekommerend om de gevoelens van wraakzucht die werden uitgezaaid in de geest van deze onbedorveling, gevoelens die vijf, zes of meer jaren mochten rijpen, om dan met verhevigde kracht tot explosie te komen boven het hoofd van een vertegenwoordiger van een nieuwe generatie sullen die de school kwam bezoeken.

Zo was de keten van het kwaad gesmeed.

Waarde lezer, zo u enige kritiek mocht hebben op deze volzin moet ik u helaas zeggen: dit is nog maar een eerste impressie. U weet waarlijk niet wat voor Waterlooplein-achtige toestanden er op zo'n boekenbeurs te aanschouwen waren. Het is reeds gezegd: het hele verschijnsel was zeer traditioneel ingebed. Per traditie werd de beurs gehouden de middag na de promotie. Elk jaar opnieuw vroeg de rector in de plenaire vergadering, aan het voltallige corps dus, wie er bij de boekenbeurs wilden assisteren. Het waren bijna steeds dezelfde docenten die zich meldden. Het is nog steeds niet duidelijk of dat een gevolg was van de ervaring van deze lieden om het kwaad zo goed mogelijk te beteugelen, of dat juist zij optimaal geconditioneerd waren voor deze functie, omdat zij in de loop der jaren reeds zoveel kwaad hadden aanschouwd, dat zij dit voldoende wisten te relativiseren en bij hen de neiging ontbrak in te grijpen en het kwaad te bestrijden. Want dit laatste kon niet worden toegestaan.

Wie immers zou de euvele moed bezitten de traditie van het kwaad te doorbreken?

Als de beurs bescheiden, correct en ordelijk geopend werd, zag alles er nogal vertrouwenwekkend uit. Maar ook dat hoorde bij de traditie. Geen trouwer slachtoffer immers dan de argeloze. En argeloos waren ze. Voorzien van uitgebreide, exacte en nauwkeurige informatie sloten ze toch de ene na de andere miskoop. Er werd oud papier verhandeld voor prijzen waar de honden geen brood van lusten en waar van Dijk's Boekhuis geen brood van kan eten. Maar ja, de sfeer was er nu eenmaal naar. Lieden die van docenten jarenlang het judicium sloom kregen toegemeten, openden hun winkeltje met een allure van een volleerd standwerker. Het zwakke verweer van de koper dat de aangegeven druk niet overeenstemde met de druk die met enige moeite te ontdekken viel in de stapel aangeboden losse bladen, werd met grof geschut overstemd. Nieuwe drukken verschilden veel minder van de oude dan leraren willen doen geloven, zo luidde het argument. Daarbij verschenen nieuwe drukken alleen maar om de omzet te vergroten. De summiere veranderingen waren slechts een motief tot boekvervanging maar daar trapte je toch niet in. Bovendien koop je toch geen nieuw boek voor twaalf piek als je een bijna gelijkwaardige bundel losse bladen kan kopen voor iets meer dan de helft, laten we zeggen zeven piek. Dat is dan altijd nog minder dan de 2/3 norm die alweer per traditie altijd geldt voor tweedehands boeken, een norm die bij de gratie van het gewoonterecht door iedereen werd geaccepteerd, ook door de schoolleiding.

Zo werden de geesten bestookt. Zo werd de koper het idee bijgebracht goede zaken te doen. En laten we wel wezen, als je op dat punt bent aangeland is het doel bereikt. En toch was in dit stadium het hoogtepunt van het spektakel nog niet bereikt. Dat kwam pas als oud-leerlingen de markt met hun aanwezigheid kwamen vereren. Oud-leerlingen die jaren her de school reeds hadden verlaten en zich door hun leermeesters hadden laten bepraten, mooie boeken over litteratuur e.d. als blijvend bezit te behouden.

Nu waren zij enige jaren student en zagen zij het bezit van boeken in een heel ander licht. In het licht van dood kapitaal, erfstukken van het verleden waarvan inmiddels wel afstand was genomen. Geplaagd door voortdurende geldnood, losgegroeid van de vroegere emotionele banden, herinnerden deze lieden zich de boekenbeurs uit vroegere dagen. En zo kon men ze zien komen. Kompleet met volgeladen valies.

De markt was inmiddels danig afgeschuimd. Ook oud papier raakt eens op. Juist de tot dan toe meest kritische koper was aangeland bij het moment van bewustwording "ik heb tekort". Zoiets brengt altijd enige paniek teweeg. De kritische koper werd het willigste slachtoffer. De student kreeg de unieke positie van reddende

* engel. Voor nog hogere prijzen gingen nog oudere drukken van de hand tot tevredenheid van iedereen.

Zeven lange vakantieweken mochten alle kopers leven in het besef van hun voordeelsillusie, een illusie die op de eerste schooldag grondig werd vernield. In sommige gevallen was de ramp dubbel erg, n.l. als de officiële oud-papier-markt net was ingestort.

Th. Liefting

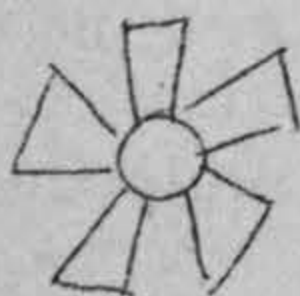

M I S S C H I E N W E L Z O ?

Een plan voor een boekenmarkt die zekerheid voor iedereen biedt is naar mijn bescheiden mening het volgende:

De verschillende klaslokalen krijgen ieder een vak of één bepaalde sectie toegewezen. Als men boeken voor de verkoop heeft voor een bepaald vak, nemen we b.v. Frans, dan brengt de verkoper dit naar lokaal Frans, waar hij aan iemand van de organisatie zijn koopwaar overhandigt. Degene aan wie het overhandigd is, schrijft de naam, adres, woonplaats van de verkoper op. Zo worden alle Franse boeken verzameld. De koper zoekt een Frans boek uit, gaat hiermee naar het mannetje van de organisatie, betaalt daar. Het mannetje van de organisatie zet een kruisje achter de naam van de verkoper, wiens boek het was.

Voor elk boek dat de verkoper overhandigt, wordt één dubbeltje administratiekosten gerekend. Van het geld dat hiermee wordt opgehaald, kunnen de mannetjes van de organisatie betaald worden.

Saskia Hulsman

M O P P E N

Al vanaf de eerste klas neemt Jan iedere dag een zak met dropjes mee, maar vandaag 18 mei, Jan zit in de zesde klas, heeft hij geen dropjes bij zich. "Jan", vraagt meester, "ben je je dropjes vergeten?" Jan - "Nee hoor meester, maar onze geit is gisteren doodgegaan."

*

De veemarkt was juist voorbij. Een boer kwam vermoeid een plaatselijk café binnen. Hij had nog nooit pils gedronken en hij besloot het nu eens te proberen.

De ober bracht het en zette het netjes op een viltje.

Na een minuut of wat riep de boer: "Hé ober, breng me nog een glas, maar niet meer zo'n taaie koek erbij, die vond ik niet lekker!"

HA HA HA

STANDPUNT SCHOOLLEIDING INZAKE TWEEDEHANDSBOEKENHANDEL

Zoals jullie bekend is, is er in het vorige schooljaar een afspraak gemaakt tussen Van Dijk's Boekhuis en onze school omtrent de levering van boeken vice versa. Dit betekent, dat Van Dijk niet alleen boeken levert, maar ook boeken terugkoopt.

Deze afspraak is geheel vrijblijvend, zodat men ook op een andere wijze zijn boeken kan kopen en/of verkopen. Het voordeel van deze regeling is dat de boeken die nodig zijn voor het nieuwe schooljaar, op tijd aanwezig zijn.

Er zijn echter ook nadelen aan verbonden. Dat dit zo ervaren is, blijkt uit de minder enthousiaste reacties van nogal wat leerlingen. Wat is nl. gebleken? De aan Van Dijk verkochte boeken leverden niet die prijs op, die men zich gedacht had. Bovendien bleek van de door Van Dijk geleverde boeken slechts een gering aantal tweedehands beschikbaar te zijn, zodat men het merendeel nieuw, dus tegen nieuwprijs moest kopen.

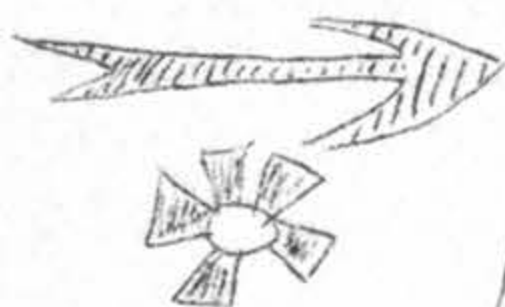
De verklaring hiervoor moet gezocht worden in het feit, dat wij in het beginstadium van de "Mammoet" leven, waarin veel nieuwe methodes, dus nieuwe boeken op de boekenlijst geplaatst worden. Het gevolg hiervan is, dat de meeste van de door ons verkochte boeken slechts de waarde van oud papier hadden.

Ziedaar, waarom wij zo weinig voor onze boeken kregen.

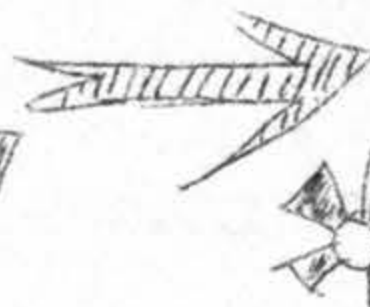
Het tweede gevolg is, dat de door ons te kopen boeken nog niet of pas in gering aantal op de tweedehandsmarkt aanwezig waren, zodat wij gedwongen waren deze boeken nieuw aan te schaffen. En dan maakt het geen verschil wie ze levert, Van Dijk of een ander.

Na enige jaren zullen deze twee kanten, in- en verkoop, naar elkaar toe groeien en zullen de voordelen van de afspraak met Van Dijk duidelijker worden.

Daarom is de schoolleiding van mening, dat zij voor veel leerlingen een goede mogelijkheid voor in- en verkoop van boeken geschapen heeft. Wij zijn echter - en dat moet ieder zich goed realiseren - pas in het beginstadium van deze ontwikkeling die duidelijk perspectief voor de toekomst biedt.

J. Buurman
V. DIJK
FOEI!

Wij

Wij

Dit boekennummer bevat een fragment van een ander, nooit verschenen boekje. Er was er eens een idee dat rijpte in het achterhoofd van een Werenfridiaans leraar: er wordt op school nogal wat geschreven; waarom geen sprookjes? en indien geantwoord: wèl sprookjes; waarom dan niet de aardigste publiceren in stencilboekvorm? En ja men schreef van laag tot hoog: er verscheen een eerste deel, getiteld: GROOT WERENFRIDIAANS SPROOKJESBOEK DEEL I.

De spits was eraf; wie beet door? niemand,... tenzij een ander Werenfridiaans leraar. Niet verscheen er tot op heden een DEEL II van het GROOT WEER 'N FREUDIAANS SPROOKJESBOEK; wèl... - en de blijdschap van deze krant is groot deze proeve van litterair taalgebruik te herbergen - ... treedt aan het licht, nu, wat hieronder te lezen staat:

DE KABOUTER EN DE LAARS

Ongetwijfeld is het onze kleine lezers bekend dat kabouters een vrolijk maar ook nogal diefachtig volkje zijn. En zo geviel het, dat de dwerg Krentel Keet, arm, smid, tovenaars en slachtoffer van vele kaperijen zijner dorpsgenoten in het bos aan de Mark (de Mark vormde de grens tussen het land der kabouters en dat van de mensen) op een middel zon om zijn hoog nodige metalen gereedschappen te vrijwaren voor diefstal. Al zijn toverboeken had hij bereids overhoop gehaald, toen hij tenslotte op een formule stuitte die hem monkelend het woud in dreef.

"Juist!" grinnikte de oude grijsbaard, "Een snufje pijlwortelmeel; en hier: het spoor van de biesbok! We hebben geluk vandaag,"

en zorgvuldig verzamelde hij enig hoefschraapsel, waarna hij zich naar de werkplaats in zijn woonstronk spoedde, om daar in het flakkerend licht ener fanaal het geheel te vermengen met beenderkool.

"Vervolgens: eh - een halve liter fladderak - langzaam droogkoken .." En jawel: kakelend van genoeg zag Krentel toe, hoe de vieze drab werd omgezet in een grijsachtig poeder. Handenwrijvend greep hij vervolgens één zijner kaplaarzen van de muur, zette die voor zich neer op de grond, en danste er met kromme sprongen omheen onder het zingen van de volgende duistere tekst:

Ragol, Vagol, Bagol,
gooi de laars maar vol.
Granaal, fanaal, kabaal:
Weg is 't, allemaal!

Daarna strooide hij met weids gebaar enig poeder over de laars en wierp met groot geraas al zijn metalen gereedschap erin. En zie: alles was verdwenen; slechts een houten schaafblok - dat immers niet van metaal is - bleef zichtbaar. Wij kunnen begrijpen dat onze Krentel Keet verblijd en gerust was; na de Formule Der Magische Teruggave (de z.g. FDMT) te hebben getest en zulks met goed gevolg, sloeg hij zich op de brede kabouterborst en brulde: "Ah! Welk een groot tovenaar!" op zichzelf doelend. Vervolgens hing hij de laars wederom aan zijn spijker, drukte zijn muts wat vaster op de reeds kalende schedel en dook met een sierlijke sprong in bed, aangezien de zon de kim reeds lang had onderschreden.

Zijn slaap was diep en gerust; zijn ontwaken plotseling en schokkend. Want zie: enig gerucht wekte hem te laat: en toen hij de door slaap gesluisde blik had verhelderd zag hij slechts twee blote spijkers en niet één laars, terwijl dreunende voetstappen zich verwijderden.....

In het land der mensen was het gewoontegetrouw oorlog. De stad in de Mark werd belegerd en terwijl pijlen snorden en lepelblijden hun zware last met daverende dreunen tevergeefs tegen muren en poorten wierpen, overwon verraad, waar geweld niet baatte; de poortwachter opende op een donkere nacht het kleine deurtje naar het aan jongeren vertrouwde vrijerslaantje en incasseerde een staaf gouds als loon voor zijn snode daad. Maar hij werd ontdekt en achtervolgd door op wraak beluste burgers die dood en plundering waren ontsnapt. Het Bos der Kleine Zielen moest zijn redding zijn, hoopte hij. Zijn angst was groot, zijn gang moeilijk en het goud zwaar. Hij besloot dus, het laatste voor zijn achtervolgers te verbergen (aan de beide andere hoefde hij niet te beginnen) en wendde verblijd de wankel pas in de richting van een flakkerend schijnsel. Het was afkomstig van de fanaal, die Krentel verzuimd had te doven.

Toen de wachter behoedzaam het deurtje van de werkplaats had geopend, viel zijn oog vrijwel dadelijk op het hangend schoeisel van de dwerg.

Denken en handelen was een: vliegensvlug liet hij het goud in één der laarzen zakken, waarbij de andere op de grond gleed. Maar wij weten, wat er toen gebeurde - en wie schetst de ontzetting van de soldenier toen hij zijn goudstaaf (- nou ja - zijn...) zag verdwijnen in het niet? In zijn wanhoop - en dat met de snel naderende passen der achtervolgers op gehoorsafstand - wist hij niets beters te doen dan de laars van de spijker te rukken en er wederom vandoor te gaan. Maar paniek maakt redeloos, zeker als het vermengd is met een schuldig geweten: de ongelukkige rende regelrecht in op de pieken zijner steekgrage vijanden en overleefde zulks niet; de laars ontglipte zijn verslappende vingers en tuimelde bezijden het pad in het struweel, opgemerkt slechts door de brekende ogen van de snevende vuilerik.

Brullend van woede duikelde de oude dwerg uit zijn legerstede, wurmde met zijn rechterhand een drieponds moker tussen de broekriem, terwijl zijn linker de fanaal van diens standaard rukte; trapte de buitendeur open en stormde met opgeheven licht de nacht in. Maar ach! mensen zijn sneller dan de vlugste kabouter en Krentel Keet was oud.....en zo duurde het langer dan een half

uur vóór hij de plek van het drama had bereikt en daar het doorstoken lijf van de dief aantrof. "Hel en dondernes," jammerde hij, "Welk een dievenbende heeft ons de laars ontstolen! menselijke grovelingen! En dat moordt dan om een minilaars en enig ijzerwerk!" En bij het opvlammen van de dageraad zonk hij terneer en plaatste zonder oplettendheid de fanaal achter zich op een stronken verhevenheid. Doch: het ding stond slechts een korte spanne tijds, wankelde, viel zonder geluid op de dennenaalden, en rolde, o mirakel, juist onder de struik waar ook de laars zich bevond. Een licht geknetter weerklonk reeds spoedig, maar de verknaarde dwerg sloeg er geen acht op. Pas toen een dichte grauwsluier hem omfloerste, keek hij op en ontstelde zeer bij de ontdekking dat het hier geen ochtendnevel doch een fiks brandje betrof. Zijn reactie was echter even snel als doeltreffend en toen hij het opvlammend vuur met zijn muts gedooft had, ontdekte hij tussen de smeulende resten het verschroeide overschot van zijn laars. De lezertjes zullen evenwel begrijpen dat de vreugde over deze vondst danig getemperd werd door de staat waarin het geval verkeerde. Vol afkeer greep de oude het verpulverde leder, maar o wonder! wat zag hij daar? Jawel: een staaf blinkend goud! Aangezien immers vuur een purerende werking uitoefent op alle toverkunst, had ook deze kleine bosbrand de ban der formule verbroken en het goud zichtbaar gemaakt. We begrijpen hoe blij de goede Krentel Keet was met zijn vondst; hij wurmde deze naast zijn drieponds moker tussen de broekriem en snelde (want dwergen zijn onmogelijk sterk en in staat zware lasten te dragen) zielsverheugd naar huis, in het besef dat de tijd van sappel, armoedigheid en ergernis voorgoed voorbij was. En zijn geluk was eindeloos.

J.P. van der Knaap

*
* *
* * *
* * * *
* * *
* *
*

EEN TWEEDE OPEN BRIEF

Betreft Van Dijk's Boekhuis

Geachte schoolleiding,

Om moeilijkheden betreffende uw handelsbetrekkingen met Van Dijk's Boekhuis, die volgens u misschien zouden kunnen ontstaan in verband met de boekenbeurs op school, te voorkomen, zal ik uw gedachten aanvallen.

Ook Van Dijk heeft de laatste jaren bewezen liever in nieuwe dan in tweedehands boeken te handelen. Hun levering immers bestond voor 95% uit nieuwe boeken.

Door de organisatie met betrekking tot de centrale bestelling en bezorging via school bij voornoemde onderneming, zullen de verkoopcijfers van nieuwe boeken stijgen; de uitbreiding van het aantal leerlingen is hierbij overigens ook een belangrijke faktor. Een en ander kan gemakkelijk de kosten van de door hen gedrukte boekenlijst opvangen.

Zij zijn zakenlieden dus moeten wij ook wel: óók een boekenmarkt; misschien zijn dan beide partijen tevreden.

Hoogachtend,

Lex (lid SP)

BOEK BOEK BOEK BOEK

Deze krant is een boeknummer.
Maar het is meest geen litteratuur die centraal staat.
Omwille van het evenwicht: "wat kunst- en vliegwerk" (in
nogal wat betekenissen):

G E D I C H T

BOEK BOEK BOEK
BOEK

Niet alles schittert wat goudis;
niet ieder die zwerft is teloor;
wat sterk is verkwijnt niet als het oud is;
vorst dringt tot wortels diep door.
Uit de as zal een nieuw vuur ontvlammen,
uit de schaduw ontspringt een schijn.
Vernieuwt het zwaard dat verlamde;
de kroonloze zal weer koning zijn.

ingezonden door
Elien Lakeman

STELLERIE HEBBERS

EEN BROODJE SAUCIJS

Op vrijdag 3 maart trakteerde mejuffrouw Kenter (zij was jarig)
op saucijzebroodjes (alleen de leraren).

Klas 2p had het vierde uur les van de heer Boer. Deze zou net
zijn tanden in het saucijsje zetten, toen wij luidkeels kenbaar
maakten ook wel trek in een stukje ervan te hebben. De heer Boer
belooft dat degene die binnen vijf minuten een rijm in elkaar
kon frutselen de helft van het broodje zou krijgen.

Hier volgt wat er gedicht is:

Er kwam eens een saucijsje in de klas
dat van het goede ras was;
het was een lekker ding,
zodat mijn tong uit mijn mond hing.

De leraar zei: wie het beste rijm maakt,
zal merken dat een halve saucijs ook goed smaakt.

Dick Peereboom

Het is een feestelijke dag,
zodat de leraar onder de les eten mag;
hij krijgt een saucijzebroodje,
maar de klas, dat jaloerse zootje,
wil er ook een,
maar er is er geen,
dus iedereen maakt een gedicht.

(volgens de rijmelaar is er geen slot)

Wim Bootsman

Er was eens een saucijs,
die maakte een grote reis,
van de leraar naar een kind.
Ik ben benieuwd wie het toch wint.
Nu word ik toch benauwd,
want de saucijs wordt koud.

José Schneider

Saucijsje, saucijsje,
je werd gebracht door een meisje,
na even te hebben geroken,
heeft de leraar je doormidden gebroken.
Wij zaten te watertanden;
je werd gegeten met beide handen,
en met veel getsjomp,
werd je tot een vormeloze homp.

Minco van Heezen

Minco werd winnaar van de halve saucijzewedstrijd. Hij houdt er
echter niet van. De prijs ging naar Wim.

DICHTER IN DE KLAS

Deelnemers aan de rally (zie kroniek) moesten van de organisatoren limericks maken.

Dit idee nam een leraar Nederlands over. Zijn klas kreeg als voorbeeld:

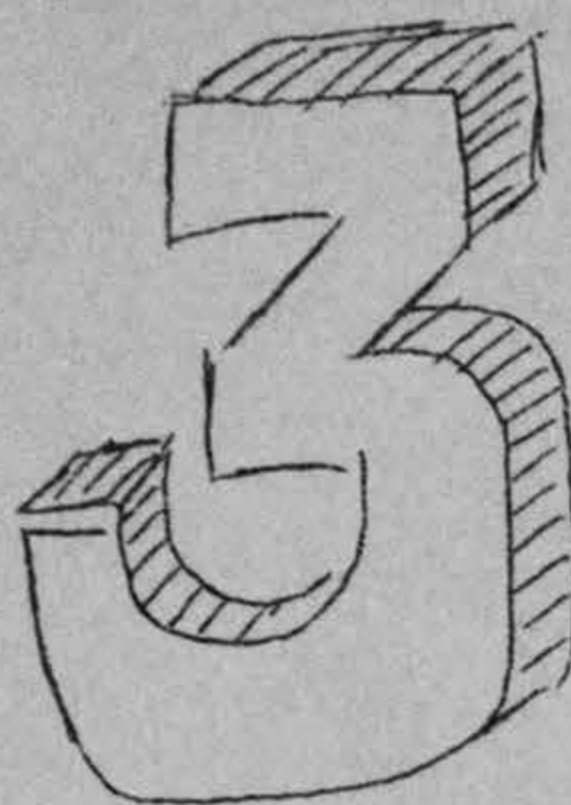

Er woont een leraar heet Voorn
niet is hij in Hoorn geboren
heeft wel zich met vrouwlief bezonnen
vervolgens de rally gewonnen,
wat niemand wist van te voren.

(LOGISCH!)

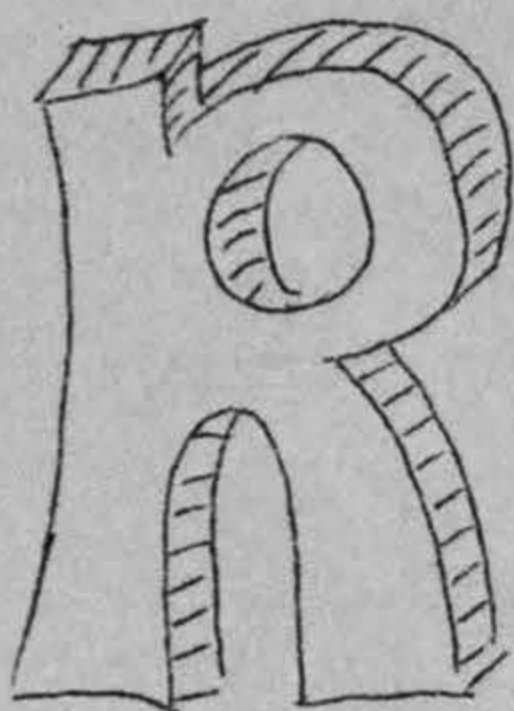
'Drie er' gaf terug:

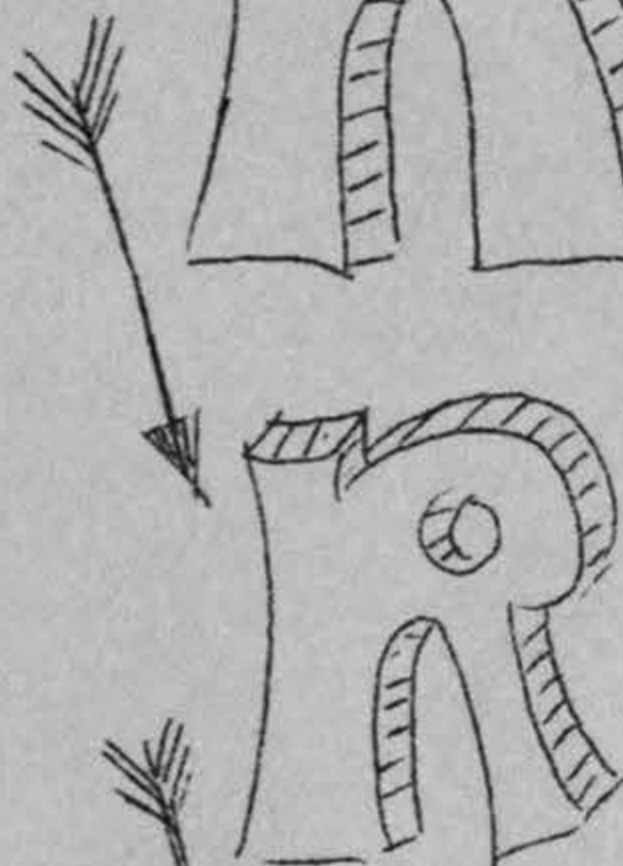
Geo, een intelligente jongen
klein en kort gedrongen
komt per fiets naar school
beleeft er veel jool
en piept als de ouden zongen.

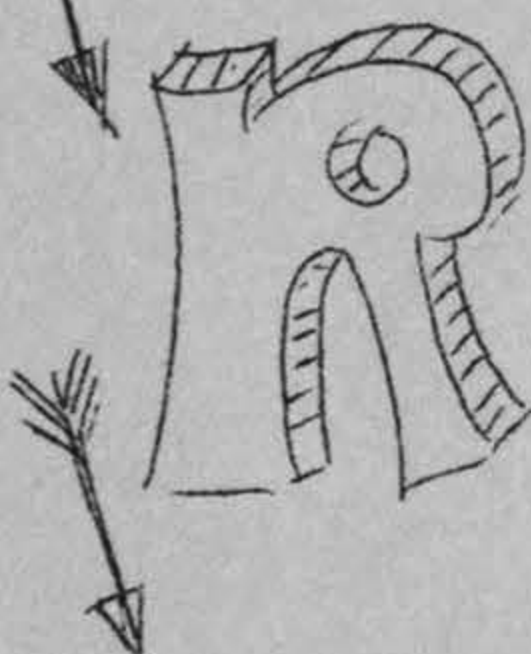
Roskam is meer dan vingerdik
toch is hij een stuk dunner dan ik
hij heeft heel lang haar
dat maakt ons min of meer een paar
en nu eens kijken: zegt hij "Stik".

Er is een meisje uit Zwaagdijk
die heeft op de wereld een grote kijk
want altijd gaat zij liften
en met bestuurders kiften:
Zwaagdijk ligt binnen haar bereik.

Er zit een meisje in de derde klas
dat onder de godsdienstles graag las.
Ze bracht de leraar tot razernij
"Dat spiekbriefje is toch van mij", zei zij,
maar ondanks dat bleef zij in haar sas.

Hij zit voor me op zijn stoel
bedondert vaak de hele boel
spijbelen doet hij erg graag
laatst greep de rector 'm in z'n kraag
doch ook toen bleef hij zeer koel.

Ze loopt altijd samen met haar vriendin
naar school, naar huis, naar een stuif-in
Willy Bankras is haar naam
ze woont op de Drieboomlaan
is 1.80 m van teen tot kin.

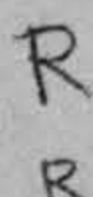
Een jochie van amper één meter tien
wordt wel eens over het hoofd gezien
maar laat hij van zich horen
sta je te klapperen met je oren
want hij is als een brulboei voorzien.

Soms zit ze in de trein
lust vaak een glaasje wijn
wordt dan dronken
of zelfs beschonken
en blijkt een verdrónken Konijn.

Marieke Sjerps dat pratertje
maakt van iedere les een latertje
soms hoger haar cijfer
soms beter haar ijver
maar steeds een woelig watertje.

Op "Warmedam":

Het was de derde dag
dat ik de leraar nederlands zag
toen schoot ik in de sch(r)ik
en lachte me een krik
en dacht: dat zo'n leraar mág.

* * * * *

WAAROM NIET?

DE GINTERVIEW

Zaterdagmorgen vroeg, de 27e mei, offerde ik enkele uren van m'n vrije dag op om meneer de Haas, onze derde conrector, een "interview af te dwingen". Het gesprek was langer en uitgebreider dan hier volgt maar ik zal proberen het zo goed mogelijk weet te geven:

Ik begon met m'n excuses, namens de schoolkrant, te maken, omdat pasgenoemde heer al een jaar in functie is en er nú pas iets over hem gepubliceerd wordt; maar aan de andere kant kon hij nu iets van z'n ervaringen van afgelopen jaar zeggen.

vraag: Waarom heeft u zich beschikbaar gesteld als conrector?

antw.: Je wordt gevraagd, er was een derde persoon nodig vanwege de grote uitbreiding van het leerlingenaantal en ik geloof(de) dat je zinnige dingen kunt doen in een schoolleiding, dat je mee kunt helpen de school een bepaald gezicht te geven. Aan de functie conrector was gekoppeld "de zorg voor de Havo" en dat vond ik wel erg boeiend, dit was nog een bijna onontgonnen gebied, het was een beetje pionieren. Daarbij kwam dan nog een portie eerezucht.

vraag: Is uw houding t.o.v. andere leraren veranderd sinds u conrector bent?

antw.: In de tijd dat ik alleen leraar was had ik veel contact met andere docenten en dat is nog zo. Alleen kon je vroeger alles uitspreken, nu niet meer. Conrector zijn betekent voor mij niet "op strepen gaan staan", je hebt verantwoordelijkheid, maar de relatie met leraren en leerlingen hoeft daardoor niet te veranderen. Ik wil(de) mijn eigen identiteit bewaren, dezelfde figuur blijven. Ik ben geloof ik ook niet gematigder geworden, maar je hebt nu (soms) een genuanceerder oordeel omdat je meer zicht hebt op bepaalde zaken. Je schopt nu anders tegen bepaalde dingen aan dan als leraar.

vraag: Wat kunt u zeggen over uw huidige werk, bevalt het wel/niet?

antw.: Wel, het is "boeiend" werk, je doet nieuwe ervaringen op. Je hebt veel contacten o.a. met ander scholen hier in de omtrek: Mavo's, Havo's en ook met ouders. Je voert nu zelf een beetje het beleid over een bepaalde afdeling. Nu je dichter bij het vuur zit, ervaar je sterker de problematiek die het onderwijs aankleeft. Je vraagt je meer dan eerst af wat de ontwikkelingen zullen zijn, of bijv. de Havo zich gunstig ontwikkelt, of er een goede aansluiting is bij het Hoger Beroeps Onderwijs, in verband met de grote stoot die over twee jaar en daarna afgeleverd wordt van de Havo; zullen deze leerlingen allemaal geplaatst kunnen worden in de maatschappij? En krijgt de Havo een eigen gezicht, een betekenis in de maatschappij? Deze problematiek ervaar je nu sterker.

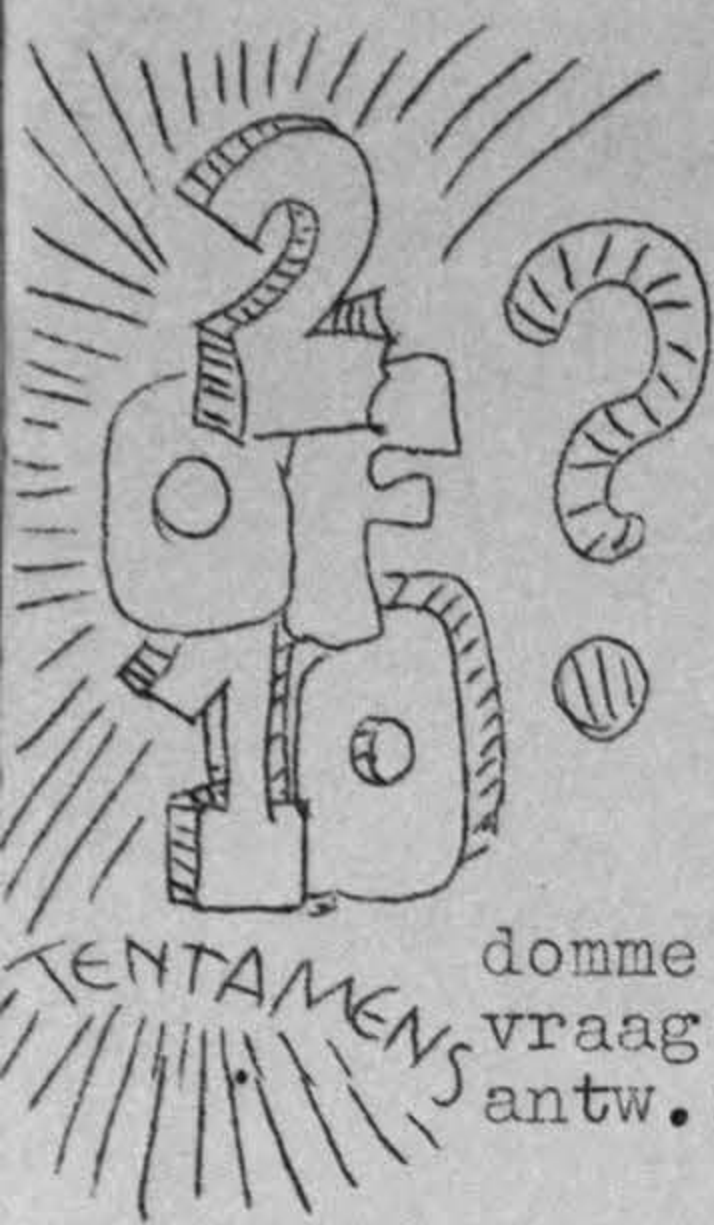
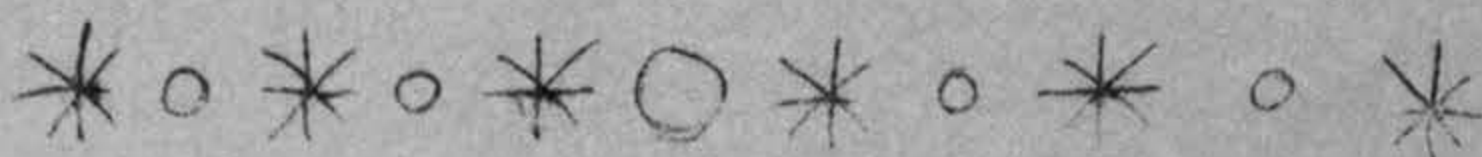
vraag: Is uw gedachte over de schoolleiding en over het curatorium veranderd sinds u zelf bij de leiding hoort?

antw.: Mijn ervaring met het curatorium is weinig anders dan voorheen. Ik vind wel dat het curatorium een wezenlijke taak heeft in de school als geheel. De schoolleiding heb ik natuurlijk heel anders ervaren, je weet meer dan voorheen dus je kijkt er anders tegen aan. Nu heb ik ook regelmatig contact met anderen van de leiding, elke dag haast en "vroeger" was dit incidenteel. Dat geeft dus een andere kijk.

vraag: U houdt zich bezig met de Havo-toestanden, wordt er door de daar lesgevende leraren goed meegewerkt aan het systeem?

antw.: Er vallen een aantal zaken sterk op in de Havo:

- 1) keuze in 3-havo (pakketten kiezen), hierbij is de medewerking optimaal
- 2) schoolonderzoek in 5-havo, vervanging van huidige examens, dit moet al voorbereid worden in 4-havo.

De school mag zelf regelen hoe het schoolonderzoek zal zijn. (Bijv. tentamens of niet; twee of tien tentamens.) Er is hierover een intensief contact geweest met andere scholen, met name over de talen.

Hier op school moet de voorbereiding op en het afnemen van het schoolonderzoek voor alle klassen eigenlijk hetzelfde zijn, dus gelijke stof enzo en dan moet de samenwerking tussen de leraren wel heel goed zijn, dit moet volgens mij nog groeien, maar de bereidheid is er.

domme
vraag: Maakt de school zelf enigszins dit Havo-systeem of is dat allemaal landelijk?

antw.: Nou, de opbouw is landelijk, die is vastgelegd in de mammoetwet, (zo is voor de Havo alleen Nederlands verplicht) maar de begeleiding en de vorm van het schoolonderzoek mag de school zelf bepalen. Met begeleiding bedoel ik de pakketkeuze, dus combinatie van vakken afgestemd op scholen en beroepen enz.

vraag: Uw mening over het eeuwige gekleun met schoolboeken hier elk jaar?

antw.: Trieste toestand, ten eerste was de boekenmarkt hier op school niet aantrekkelijk voor kopers en verkopers en ten tweede kwamen de meeste nieuwe boeken te laat binnen, zodat pietje bij marietje moest kijken enz. Dan nog veel verkeerde drukken aangesmeerd op de boekenmarkt en boeken die helemaal niet gebruikt worden.

"Triest" vind ik.

Van Dijk's Boekhuis vind ik wel een succes, hoewel er niet veel gegeven wordt voor oude boeken, maar dit levert goede boeken en .. op tijd!

Volgens mij is het systeem: boeken verkopen aan één leerling die jou "opvolgt", dus persoonlijk alle boeken overdoen aan één persoon en de aanvulling op de kop tikken bij Van Dijk of boekhandelaren.

Nog enkele opmerkingen die ik "stiekum" opgevangen heb:

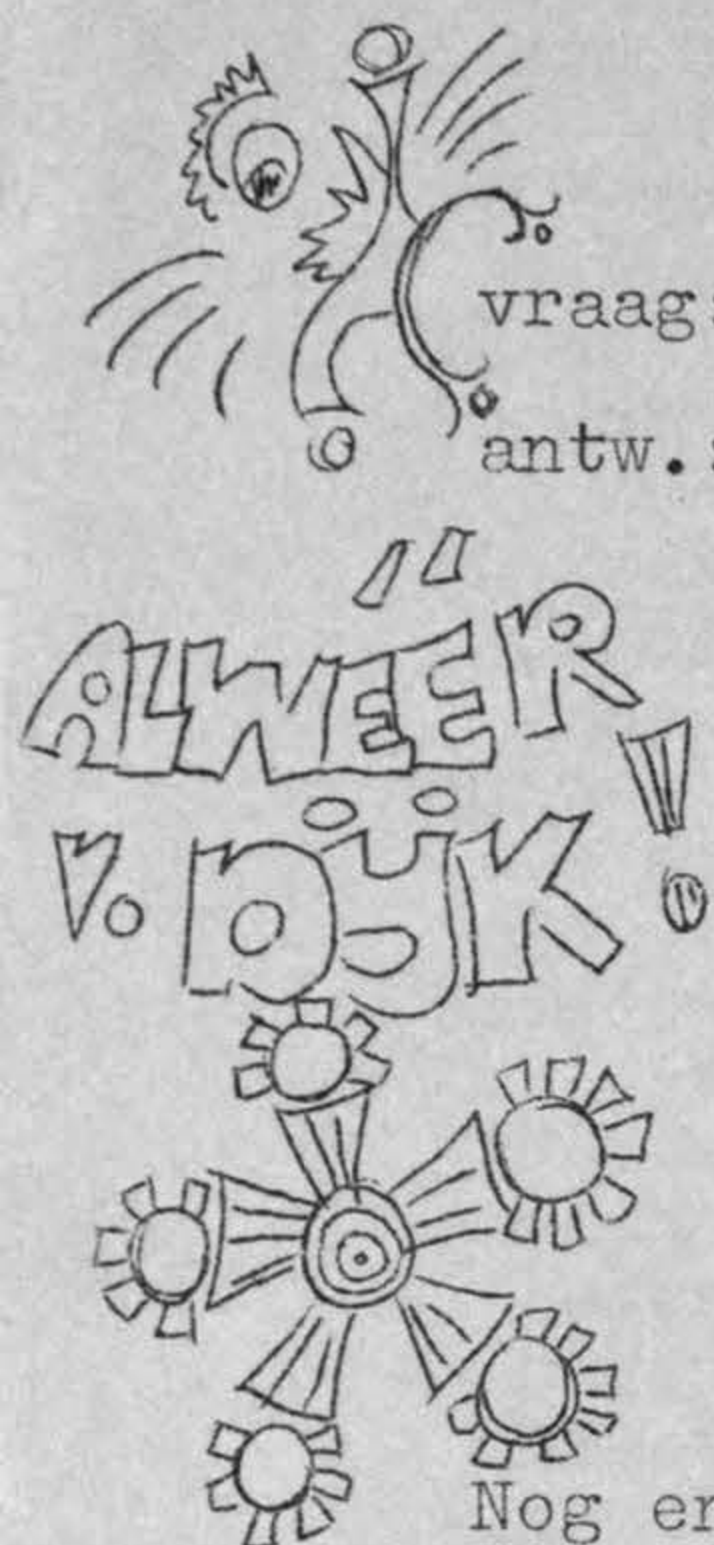
"ik wil lessen blijven geven, wel beperkt maar het contact met leerlingen is anders, wanneer je geen lessen meer geeft en er buiten staat."

en

"het leuke toen ik hier kwam als leraar vond ik, dat ik meteen voor vol aangezien werd*, je werd niet als broekie behandeld, je mocht al direct meepraten, en er werd zelfs al naar je geluisterd."

en

"ik vind dat de communicatie op school erg belangrijk is en dat het op deze school niet altijd het geval is; een goed functionerend schoolparlement zou hierin een belangrijke rol moeten spelen en ook de klassedocenten die bepaalde zaken kunnen "vertalen". Op die manier vermijd je kreten als: "de schoolleiding is autoritair" en "leerlingen zijn luizebossen.""

Annemiek Onstenk

BELANGRIJK: SAMENVATTING VAN DE VOORNAAMSTE PUNTEN

1. Het staat iedereen vrij boeken te kopen en verkopen waar hij/zij dat wil.
2. Wie van alle zorgen af wil zijn, niet meer geld kwijt wil zijn dan bij welke andere boekhandel dan ook en zijn boeken op tijd wil hebben, kan het best bestellen bij Van Dijk's Boekhuis.
3. Wie zo goedkoop mogelijk uit wil zijn kan het best zelf contact zoeken met leerlingen uit een hogere en/of lagere klas en proberen te verkopen wat hij over heeft en te kopen wat hij nodig heeft.
De boeken die men niet privé kan kopen of verkopen, kunnen dan altijd nog bij Van Dijk worden ge/verkocht.
4. Een boekenbeurs wordt er dit jaar aan onze school niet gehouden.

Uit een socio-psychologisch onderzoek, dat op het ogenblik aan de Universiteit van Groningen wordt ingesteld, en dat nog lang niet is afgesloten, blijkt namelijk nu al dat er wel degelijk een verband bestaat tussen het aanschaffen of verkopen van boeken op beurzen en het langer dan strikt noodzakelijk (één jaar) vertoeven in dezelfde klas.

Reeds nu tekenen zich, zo deelde ons de heer Ritzema, leider van het onderzoek mee, de contouren af van twee groepen leerlingen, beide slachtoffers.

De eerste groep wordt gekenmerkt door het leiden van een wuft en driest leven in het eerste trimester, hiertoe in staat gesteld door de woekerwinsten die zij op de beurs hebben gemaakt. De groep gaat praktisch en masse (d.w.z. gezamenlijk) kort na de kerst door de knieën en wordt de rest van het jaar (terecht) gekweld door wroeging.

De tweede groep, de afgezetten, komt al dra tot de ontdekking dat wat zij in het gedrang der massa op de beurs voor schoolboeken aanzagen, niets meer blijken te zijn dan verkeerde drukken, prullen, voorzien van een andermans naam, van dikwijls foutieve aantekeningen, bekrast, be-duimeld of anderszins geschoffeerd. Deze groep, hoewel van goede wil, komt niet over deze desillusie heen.

Het blijkt nu, dat beide groepen de weinige boeken die zij voor dezelfde klas wegens verandering van methode nodig hadden spontaan bij Van Dijk's Boekhuis hebben besteld.

K. Veken

D A N K

Dit is een woord van dank voor de heer Liefthing die voor onze school van onschatbare waarde is geweest; wij zijn bij voorbaat jaloers op zijn nieuwe school, waarheen nu al zijn energie zal gaan. Dit krantebedankje loopt vooruit op een officiële afscheid.

Redaktie

BOEKHANDEL BRUNA

DE BOEKHANDEL
VOOR JONGE MENSEN

HOORN
GEDEMPTE 4610
TURFHAVEN 64

* * * * *
SCHOLTASSEN - REGENBROEKEN - REGENJASSEN -
JAKEN - LAARZEN - TRAININGSPAKKEN

GROTE NOORD 109 HOORN

VERHUIS

Ja - DROGISTERIJ CONJUN

MEER
DAN DROGIST
ALLEEN

GED. TUFF. 42.
NIEUWETEEF 21

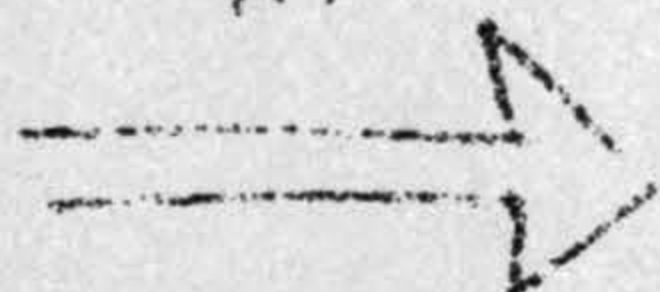
* * * * *
EEN UITSTEKENDE ADRES VOOR TAPJEN MEUBELLEN
EN WONINGTEXTIEL = DORPSSTRAAT 25 = NIEBIXWOUT

DE TAPJENHOEV

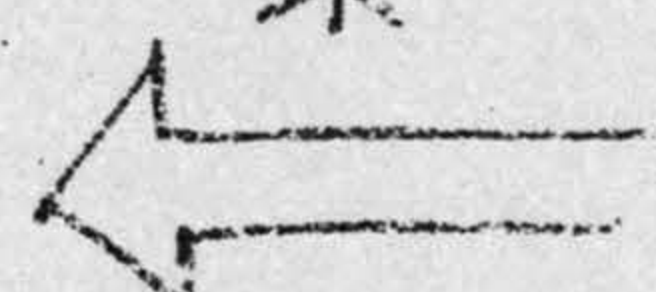
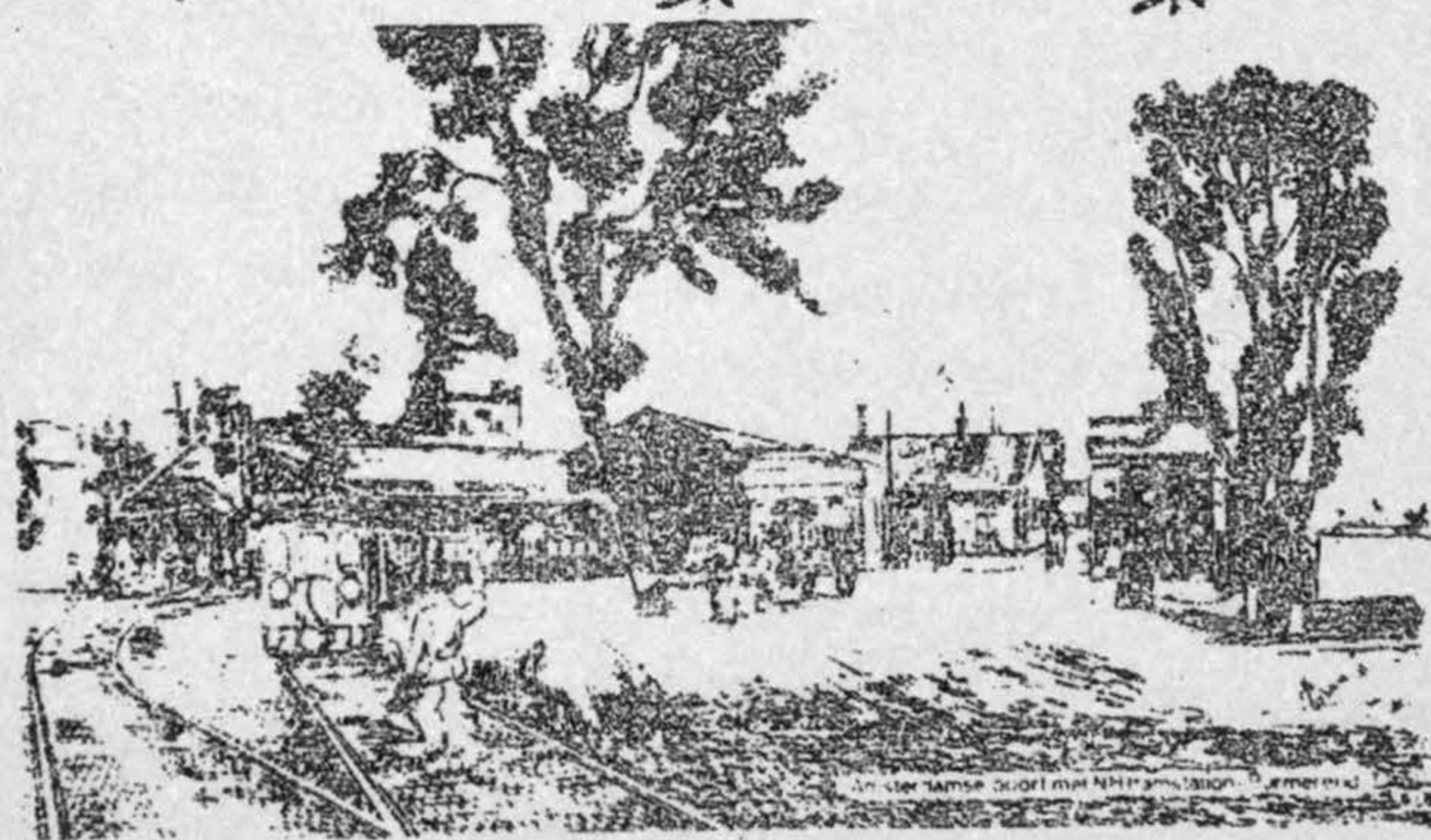
AANNEMINGSBEDRIJF
MERWEDE-STRAT 9

PURMEREND - 02990
24822

JULIUS

DEZE PRENT
VAN 50x32 CM
WORDT U
TE KOOP
AANGEBODEN

DE
VAN DEN
BOEK.
MERWEDESTR
13 - PURMEREND
02990-24822

TEN BATE VAN EEN GEMEENSCHAPSHUIS TE
PURMEREND.

ZORG DAT U NOG ZON AFFICHE WEET TE BEMACHTI-
GEN : EEN VOOR OP U EIGEN KAMER EN NOG EEN
WAAR OM CADEAU TE GEVEN!

* * * * *
DEZE KLANT ONTSIENE
VOOR HET LAATST OP
DE BEKENDE WIZE